

съ двамата заптии, съ голи саби въ ржце, тичаха подире му да го гонятъ. Публиката, която се намиреше напреде му по пжтя, повечето жени, уплашени отъ това ненадейно произшествие, се раздѣляше на две колони, налѣво и надѣсно, и отваряше свободенъ пѣтъ на героя, който приличаше въ това време на разяренъ лѣвъ. Не се уплашиха, обаче, и турскитѣ паши, които бѣха нахѣдали предъ хотелъ Гюмиенъ и покрай които трѣбваше да премине Ангелъ Кънчевъ. Щомъ тѣ видѣха, каква е работата, скочиха на крака, кой съ сабя, кой съ столъ въ ржцетѣ и се приготвиха да заградятъ пжтя на приближаващата се жертва. Примѣрътъ на пашитѣ се последва отъ мнозина матрози, слуги и пр. Викове, „хванете го“, „дръжете“, „ще избѣга“, „не е добъръ човѣкъ“, се слушаха навсѣкжде. Страшно смущение последва въ срѣдата на грамадната публика, която се притискаше въ отстѣпленieto си между високия брѣгъ и Дунава.

Когато Ангелъ Кънчевъ се видѣ за раденъ отъ всѣка страна, а именно — отъ дѣсна страна брѣга на Дунава, отъ лѣва — водата, отзаде му Али ефенди и заптиитѣ съ голи саби, а отпреде му сжщото, той се спрѣ за минута и съ голѣма бързина извади изподъ връхната си дреха единъ револверъ, съ който се обърна срещу заптиитѣ. Тия последнитѣ, които наближаваха да хванатъ своята жертва, щомъ видѣха, че лѣсна револверътъ, замръзнаха на мѣстата си, още повече, че едвали сж очаквали да имъ попадне човѣкъ изъ русчушкитѣ улици, снабденъ съ револверъ. Единъ отъ тѣхъ падна по гърба си, изпусна

сабята и съ издигнати нагоре ржце молѣше разярения юнакъ за пощада; други хукна да бѣга къмъ нѣмската скеля, така бърже, че дългиятъ му ямурлукъ взе положение да четешъ отгоре му пари, а третиятъ — Али ефенди, нагази Дунава до колѣне. Но не само тримата заптии се разбѣгаха: всички присѣстващи тамъ наоколо, въ това число и двамата горепоменати паши, очистиха пжтя. Всѣки бѣгаше отъ страшното лице на героя, или по-добре отъ неговото хладно оржжие. Разбира се само по себе си, че турцитѣ не побѣгнаха окончателно; множество заптии заеха позиции съ пушкитѣ си задъ ближнитѣ дувари.

Три до четири пжти цѣкна съ револвера си А. Кънчевъ подирѣ тримата заптии, но нито единъ пжтъ не можа да гръмне. Тогава той пристѣпи още нѣколко крачки напредъ, тѣлото му затрепери като есененъ листъ, голѣмитѣ му огнени очи се задрѣстиха съ сълзи, изгледа жално наоколо си и следъ като извика съ треперещъ гласъ: „Да живѣе България“, хвана съ две ржце дрѣжката на револвера, студеното же лѣзо на който напѣха въ пресѣхналото си гърло... глухо изгърмяване, като изподъ земята, се раздаде наоколо; револверътъ, който не хвана противъ заптиитѣ, отскочи настрана; дветѣ ржце, които преди малко го стискаха яко, се заловиха за космитѣ на разбития черепъ, като да искаха да прекратятъ болезненото действие на куршума, който бѣше се загнѣздилъ вече въ мозъка, и грациозното тѣло, безчувствено и окървавено, се претъркули на земята като класъ, прерѣзанъ отъ жетвения сърп!...